

I.

Rughøsten var begyndt i Regn, og det saa' ud til, at den ogsaa skulde ende i Regn. Hver Morgen steg Solen op i klar Himmel, men bebudede falskelig en herlig Dag. Ikke saa saare havde Bønderne kørt deres Høstvogne ud i Markerne og faaet bundet det første Læs, før mægtige Dommegsskyer skød sig op over Horisonten, og Dagen igennem faldt der stride Byger af Regn og ærtstore Hagl, mens man næsten uafbrudt hørte Tordenen rulle et eller andet Sted i det Fjerne.

En Eftermiddagsstund i disse Dage laa Præstegaardskarlen Niels paa Ryggen over sin Seng, med opknappede Klæder og med den ene Haand mægtigt lagt under Hovedet. Han havde tilbragt et Par Timers Tid i denne Stilling og efter Sædvane fyldt sit lille, studerekammeragtige Værelse med en uigennemskuelig Tobaksdamp; og skønt det allerede var langt over Middags-Hviletiden, tænkte han ikke